

Undervisningsministeren (Tove Nielsen):

Hr. Peter Holst har på venstres vegne argumenteret for, hvordan venstre vil stemme om et øjeblik, og derfor skal jeg kun knytte et par kommentarer dertil.

Det blev fra nogle af ordførernes side sagt, at vi skal sørge for, at de uddannelsessøgende får fuld retfærdighed med hensyn til udbetaling af støtten, og dertil vil jeg gerne sige, at det ligger ganske simpelt sådan, at når vi sammenligner det reguleringspristal, man udbetaler støtten efter, og som gælder for de uddannelsessøgende, med det reguleringspristal, der gælder for folkepensionisterne, ja, så viser det sig hele vejen igennem, at de uddannelsessøgende ligger en lille bitte smule over det reguleringspristal, som folkepensionisterne får deres udbetaling reguleret efter. Derfor føler jeg altså stadig væk ikke, at man kan sige, at der ikke er retfærdighed i dette system.

Fru Helle Degn talte om, at man måske skulle indføre et studenterpristal. Jeg mener ikke, vi skal gå i den retning. Jeg mener, at det, vi skal arbejde frem imod, som også flere andre ordførere har været inde på, det er en omlægning af støtten i det hele taget.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Ændringsforslag nr. 3 om en ny affattelse af forslagens tekst

forkastedes med 113 stemmer mod 12.

Ændringsforslag nr. 4 om en ny affattelse af forslagens tekst

forkastedes med 86 stemmer mod 53.

Ændringsforslag nr. 1 og 2 angående titlen betragtedes som

bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 3 og 4.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Freddy Madsen) (DKP):

Vi er nu nået til vejs ende med debatten om denne sag, og jeg synes, at der er grund til, selv om vi kender udfaldet af den ende-

lige afstemning, alligevel at gøre nogle principielle bemærkninger om det, der her er foregået. Det er muligt, det er unyttigt — det tror jeg gerne — i denne sal, men jeg synes alligevel, at det er rigtigt at fastholde dette ting på nogle principper i denne sag. Man har nu i dag talt smukt om, at de uddannelsessøgende ikke var værre stillet end folkepensionisterne. Men hvordan er forholdet? Folkepensionisterne vil man heller ikke hjælpe. Man ved, at forkastelsen bl. a. af dette forslag vil føre til ny social slagside, at det først og fremmest vil være de unge fra arbejderhjemmene, det kommer til at gå ud over. Man har sagt, at det gjaldt om at spare. Samtidig taler man om, at det gælder om at øge effektiviteten i de højere uddannelser. Men netop igennem forkastelsen af dette forslag og hele indstillingen til ungdommens uddannelsesstøtte er man jo med til at øge frafaldet, med til at hindre den effektivitet, som man siger at man vil fremme.

Det mest forærgelige i hele denne sag er, at man her nægter at give 90 mill. kr. til de uddannelsessøgende, på samme tid som man har bevilget 2 mia. kr. til arbejdsgiverne. De 90 mill. kr. svarer stort set nøjagtigt til de 65 mill. kr., man har givet til ØK, og de 35 mill. kr., man har givet til A. P. Møller. Disse selskaber har vendt sig imod, at de skulle have de tilskud. De har fået dem alligevel. De har ikke været nødt til, Dansk Arbejdsgiverforenings ledelse har ikke været nødt til som de uddannelsessøgendes ledelse at tage ophold herude på pladsen for at demonstrere for deres krav. De er faktisk blevet det påtvunget. Det fremgik af den diskussion, vi havde forleden, at det klart er sagt, at det kan betale sig — også for dem, der anlægger almindelige økonomiske betragtninger i en sådan sag — at investere i uddannelsen i dette land, men det vil man altså ikke.

Jeg synes, denne sags behandling har været — og det er årsagen til, at jeg tager ordet på nuværende tidspunkt — en ny elementær anskuelsesundervisning i den foragt, man nærer, når det drejer sig om at tilgodese almindelige mennesker, mens man helt anderledes er på tærerne, når det drejer sig om arbejdsgiverne. Det løfterige i udviklingen af hele denne sag er, at der er udviklet en bred alliance mellem folk fra arbejder-